

Trettionde söndagen under året 2021

”Jag har blivit en fader för Israel” (Jer 31:9). Gud uppenbarar sig alltid som en god och barmhärtig fader. Redan i det gamla förbundet ser vi hur han ömt vårdar sitt folk. Han leder det på rätta vägar och räddar det ur nöd och trångmål. Gud uppenbarar sig alltid som det han är, som Fader. Och en fader har alltid en son. Det blir ännu tydligare när Fadern sänder sin enfödde Son för att frälsa sitt folk. I sin eviga existens föder Fadern ständigt sin Son. Till sitt väsen är Gud alltid Fader, Son och helig Ande. När Sonen blir människa i Jesus Kristus vill han uppenbara sin Fader i all hans barmhärtighet och godhet. Jesus talar mer om sin Fader än om sig själv. Han vill övertyga oss om att vi är oändligt älskade av hans Fader, som till varje pris vill rädda oss från den eviga döden, från tomheten och intigheten. För att understryka allvaret i denna kärlek till oss är Fadern beredd att offra sin älskade Son för vår skull.

Så stor är Faderns kärlek till oss, hans barn. Ingen jordisk far kan till fullo ge oss en aning om detta djup av kärlek, hur god och självutgivande han än är. Naturligtvis kan en god far vara oss till hjälp för att ge oss en aning om vem Gud är, men samtidigt är vår himmelske Fader oändligt mycket större och barmhärtigare än vad någon jordisk far kan vara. Man säger ibland något förenklat att det är svårt för någon som har haft en dålig far eller en frånvarande far att förstå Gud som vår fader. Det kan naturligtvis underlätta för oss att ha en god far, men det är inte alls nödvändigt. Ja, det kan också bidra till att vi får en förminskad, alltför mänsklig gudsbild. Det är egentligen bara genom att se på Jesus Kristus och lyssna på vad han säger om sin Fader som vi kan få en aning om den gränslösa, outtömliga barmhärtighet som finns i Faderns hjärta för oss.

Det är detta som Jesus ständigt vill förmedla och uppenbara för oss. I dagens evangelium är det just denna förbarmande, medlidsamma kärlek som Jesus vill ge vidare, när han helar den blinde tiggaren Bartimaios (Mark 10:52): ”Gå, din tro har hjälpt dig”, säger Jesus. I grund och botten är vi alla tiggare i behov av Guds faderliga, helande barmhärtighet. På ett eller annat sätt kan vi alla identifiera oss med den blinde tiggaren. Det är i vår största nöd och mest tvingande behov, i yttersta svaghet och oförmåga som vi får stå inför Gud. Med två tomma händer, säger Thérèse av Lisieux, får vi närma oss Gud. Bara så kan vi ta emot allt vad han vill ge oss. Tomheten kan fyllas. Vår nöd kan bli nåd. Vår törst kan bli tröst.

Tron är ett enda nödrop på Gud och hans barmhärtighet. Vi gör oss små, fattiga och oförmögna för att ta emot Gud och allt vad han vill ge oss, ja, allt den nåd och barmhärtighet som han vill överösa oss med. Tron går alltid samman med kärleken. Vi tror att den oskapade Kärleken är kärnan i tillvaron, ursprung och mål för allt som finns till. Vi tror på den treenige Guden som i sig själv *är* kärlek.

Vårt enda hopp är Gud själv. Allt annat kan tas ifrån oss, ta slut, försvinna. Mer och mer kan vi bli tiggare som förtröstansfullt, i tro, hopp och kärlek, vänder oss till den Gud som vill fylla våra tomma händer till bredden.

”Låt tron, hoppet och kärleken växa i oss, så att vi älskar dina bud och uppnår vad du lovat oss”, så bad vi i kollektbönen. Det finns inom oss vad man kan kalla en teologal dynamik. Vi drivs av de tre teologala dygderna eller kraftkällorna, tron, hoppet och kärleken, att kasta oss handlöst i Guds fadersarmar. Vi är och förblir tiggare, som blir mer och mer övertygade om att det viktigaste i livet är gratis och alltid ges oss i överflöd. Mitt i ångest och förtvivlan kan vi ana att det finns Någon som inte kan eller vill överge oss. Även när vi måste skrika ut vår dödsångest som Jesus gjorde på korset: ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig”, kan detta förvandlas till överlåtelse. Klagosång går över i lovsång. Vi vet på vem vi tror. Vi vet vem som älskar oss så högt att han offrar sin ende Son för oss. Därför får alltid hoppet sista ordet.

Tillsammans med Jesus, vår broder, får vi alltid närma oss Fadern. Vi får använda hans eget förtroliga tilltalsord: Abba. Vi får dela hans personliga relation och närhet till Fadern. Vi blir mer och mer likgestaltade med Jesus i hans dialog och relation till Fadern. I oss ser Fadern något av sin Son. Han älskar fram en allt större Jesus-likhet i oss. Vi behöver Jesus som vår broder för att kunna ta emot Gud som vår Fader. Den helige Brynolf förklarar det på detta överraskande sätt: ”Det var för litet för honom att vara vår Fader, han ville också blir vår broder”.

I sin ofattbara ödmjukhet och kärlek anpassar Gud sig efter oss och vår mottagningsförmåga. Det blir oändligt mycket lättare för oss att ta emot Gud som vår Fader, om vi får göra det tillsammans med Jesus, vår broder. Därför låter Fadern sin Son födas till jorden som vår broder. Med hans ögon och hans hjärta får vi sedan närma oss Fadern och låta oss överströmmas av hans kärlek.

Vi tar aldrig emot Gud bara för vår egen skull. Vi gör det alltid som gemenskap. I vår individualistiska tid måste vi lära oss att leva tillsammans som Guds heliga folk och kyrka. Vi ser i hela Bibeln att Gud alltid vill samla sig ett folk, bygga upp en gemenskap. Tillsammans, som bröder och systrar, tar vi emot Gud som vår Fader. Då blir vi också ett i Kristus, vår broder, vår Herre och Frälsare. Denna gemenskapsaspekt mellan oss troende återspeglar den gemenskap som finns i Guds innersta mellan Fadern och Sonen och den helige Ande. Tron binder ihop oss till en enhet, till en familj. Tillsammans får vi gå trons väg och stärka varandra, bära varandras bördor. Det är därför påven Franciskus inbjuder oss till denna synodala process, där vi får fördjupa vår tro, vårt hopp och vår kärlek.